

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 292.

Ellevte Session.

82de Møde.

Lørdagen den 31te Marts Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

S. Sage (forts.): Jeg fremdrager dette i dette Dieblit, fordi den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt 2den Valgkreds (Tscherning) med en saa overordentlig Styrke angriber Ministeriet, fordi det ikke har denne Sag i dens hele Omfang staaende fuldkommen reen og klar for sig, og fordi det ikke fra det første Dieblit af, da disse improviserede Forslag kom frem, har kunnet give en tydelig, klar og afgjørende Erklæring, som ikke senere i nogen Henseende maatte modificeres. Lad os tage Sagen og alvorligt prøve den, og det vil da vise sig, at den, under selve sin Udvikling, kan undergaae de største og yderligste Forandringer; det er derfor, jeg troer, at den hele Misforstaaelse, hvad der ogsaa tildeels er antydet af den sidste ærede Taler, ligger deri, at En gaaer ud fra en Forudsætning og en Anden fra en anden Forudsætning; den Eine tænker sig den bedst organiseret saaledes, og den Anden tænker sig en anden Organisation — derfor finder En den Erklæring fra Ministeriet tvetydig, som en Anden ingenlunde finder tvetydig. — Jeg stoler paa, at den, som taler i saa stærkt Udtryk og fremkommer med Forslag af den Natur, vil hjælpe, støtte og gennemføre en ny Regerings Grundsaetninger, dersom det skulde blive umuligt at gennemføre den nuværende Regerings. Enhver, der kommer med Mistillidsforslag, maa være beredt

paa, dersom Hans Majestæt betvoer ham Statsstyrelsen, at kunne gennemføre den. I den Henseende er det jo ret trostende at see, at Mænd, saaledes tilfulde troende at nyde hele Befolkningens Tillid, træde frem for os med disse Løfter — men derfor overraskede det mig ikke mindre end den ærede sidste Taler, at det hele er en Spøg, der er kommen frem for at muntre os lidt. Ved en Beslutning kan man stille alle mulige Endringsforslag, altsaa ogsaa et Forslag som det af Rigsdagsmanden for Svendborg Amt 6te Valgkreds stillede; men naar han selv vil stemme mod sit Forslag, saa maa det være, fordi han egentlig ingen Mistillid har, men har fundet, at det dog kunde være passende at udtale Et og Andet, som laa ham paa Sinde, og som mod Slutningen af Sessionen maatte udtales, for at Bedkommende kunde have det at gemme paa til Efteraaret. Jeg vil udtale det som en personlig Overbeviisning, at jeg i den lange Arrække, jeg har kjendt den Mand, hvis Løfter vi fornemmelig i denne Sag stole paa, aldrig veed, at han enten privat eller offentligt har givet et eneste Tilfagn, der kunde betragtes som et virkelig afgivet Løfte, uden at han jo har gennemført det. Denne personlige Erklæring var det mig en Trang i dette Dieblit, ligeoverfor de Baaftaade, som ere fremkomne, at afgive; den behøver ikke at afgives for de Mange, som kjende Manden; de vide det selv, den er heller ikke paa nogen Maade nødvendig for ham; men der er maaskee enkelte Medlemmer, paa hvem disse stærke Udtalelser kunne have udøvet noget Indtryk. Jeg troer, at en